21/07/2019

Ο ερημίτης ασκητής και ο ληστής της ερήμου

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ἦταν ἕνας γέροντας ἀσκητὴς καὶ ἀναχωρητής, ὁ ὁποῖος ἀσκήτευσε σ' ἕνα ἔρημο τόπο 70 χρόνια, μὲ νηστεία, παρθενία καὶ ἀγρυπνία. Στὰ τόσα δὲ χρόνια ποὺ δούλευε στὸ Θεό, δὲν ἀξιώθηκε νὰ δεῖ καμία ὀπτασία καὶ ἀποκάλυψη ἐκ Θεοῦ. Καὶ σκέφθηκε, λέγοντας τοῦτο:

«Μήπως γιὰ καμίαν ἀφορμὴ ποὺ δὲν ξέρω ἐγώ, δὲν ἀρέσει τοῦ Θεοῦ ἡ ἄσκησή μου, καὶ ἡ ἐργασία μου εἶναι ἀπαράδεκτη; Μήπως γιὰ τοῦτο δὲν μπορῶ νὰ ἔχω ἀποκάλυψη καὶ νὰ δῶ κανένα μυστήριο:».

Αὐτὰ λογιζόμενος ὁ γέροντας, ἄρχισε νὰ δέεται καὶ νὰ παρακαλεῖ τὸ Θεὸ περισσότερο, προσευχόμενος καὶ λέγοντας:

«Κύριε, ἐάν σοῦ ἀρέσει ἡ ἄσκησή μου καὶ δέχεσαι τὰ ἔργα μου, δέομαί σου ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος, νὰ χαρίσεις καὶ σὲ μένα κάποιο ἀπὸ τὰ χαρίσματά σου, γιὰ νὰ πληροφορηθῶ μὲ μία φανέρωση ἑνὸς μυστηρίου ὅτι ἄκουσες τὴ δέησή μου, γιὰ νὰ περνῶ θαρρετὰ καὶ πληροφορημένα τὴν ἀσκητική μου ζωή».

Ἐνῷ τὰ ἔλεγε αὐτὰ ὁ ἅγιος γέροντας καὶ παρακαλοῦσε, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ λέει:

«Ἂν μὲ ἀγαπᾶς καὶ θέλεις νὰ δεῖς τὴ δόξα μου, πήγαινε μέσα στὴ βαθύτατη ἔρημο, καὶ θὰ σοῦ ἀποκαλυφθοῦν μυστήρια».

Ὅταν ἄκουσε αὐτὴ τὴ φωνὴ ὁ γέροντας, βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλί του.

Ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε, τὸν συνάντησε ἕνας λῃστής, ὁ ὁποῖος ὅταν εἶδε τὸν ἀββᾶ, ὅρμησε μὲ βία ἐναντίον του, θέλοντας νὰ τὸν σκοτώσει.

Ὅταν τὸν ἔπιασε, τοῦ εἶπε:

«Σὲ καλή ὥρα σὲ συνάντησα, Γέροντα, γιὰ νὰ τελειώσω τὴν ἐργασία μου καὶ νὰ σωθῶ.

Διότι ἐμεῖς οἱ λῃστὲς ἔχουμε τέτοια συνήθεια καὶ τέτοιο νόμο καὶ πίστη.

Ὅτι δηλαδὴ ὅποιος μπορέσει νὰ κάνει ἑκατὸ φόνους, πηγαίνει στὸν παράδεισο!

Ἐγώ, μετὰ ἀπὸ πολλοὺς κόπους ἕως τώρα, ἔκανα ἐνενήντα ἐννιὰ φόνους…

Μοῦ λείπει ἀκόμα ἕνας γιὰ νὰ τελειώσω τὴν ἑκατοντάδα μου καὶ νὰ σωθῶ.

Λοιπόν, σοῦ χρωστάω μεγάλη χάρη καὶ σὲ εὐχαριστῶ, γιατί σήμερα γιὰ σένα θ’ ἀπολαύσω τὸν παράδεισο».

Ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ ληστή ὁ γέροντας, ξαφνιάστηκε καὶ τρόμαξε μὲ τὸ ξαφνικὸ καὶ ἀνέλπιστο πειρασμό. Καὶ ἀφοῦ μὲ τὸ νοῦ του κοίταξε πρὸς τὸ Θεό, σκέφτηκε καὶ εἶπε:

«Αὐτὴ εἶναι ἡ δόξα Σου, Δέσποτα Κύριε, ποῦ θέλησες νὰ δείξεις σὲ μένα τὸ δοῦλο σου; Τέτοια συμβουλὴ ἔδωσες σὲ μένα τὸν ἁμαρτωλό, νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ κελλί μου, γιὰ νὰ μὲ πληροφορήσεις τέτοιο φοβερὸ μυστήριο; Μὲ τέτοιες δωρεὲς ἀμείβεις τοὺς κόπους τῆς ἀσκήσεως πού ἔκανα γιὰ σένα; Τώρα ἀληθινὰ γνώρισα, Κύριε, ὅτι ὅλος ὁ κόπος τῆς ἀσκήσεώς μου ἦταν μάταιος· καὶ ὅλες οἱ προσευχές μου θεωρήθηκαν ἀπὸ σένα σίχαμα καὶ βδέλυγμα. Ὅμως εὐχαριστῶ τὴ φιλανθρωπία Σου. Κύριε, ὅτι, καθὼς γνωρίζεις, παιδεύεις τὴν ἀναξιότητά μου, ὅπως μοῦ πρέπει, γιὰ τὶς ἀμέτρητες ἁμαρτίες μου καὶ μὲ παρέδωσες στὰ χέρια τοῦ ληστή καὶ φονιά».

Αὐτὰ λέγοντας ὁ γέροντας, λυπημένος, δίψασε πολὺ καὶ εἶπε στὸ λῃστή:

«Παιδί μου, ἐπειδὴ μὲ τὸ νὰ εἶμαι ἁμαρτωλός, μὲ παρέδωσε ὁ Θεὸς στὰ χέρια σου

νὰ μὲ θανατώσεις καὶ νὰ γίνει ἔτσι ἡ ἐπιθυμία σου, ὅπως τὸ θέλησες, καὶ ἐγὼ στεροῦμαι τὴ ζωή, σὰν κακὸς ἄνθρωπος ποὺ εἶμαι, γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ κάνε μου μία χάρη καὶ ἕνα πολὺ μικρὸ θέλημα καὶ δός μου λίγο νερὸ νὰ πιῶ, καὶ μετὰ ἀποκεφάλισέ με».

Ὅταν ἄκουσε ὁ λῃστὴς τὸ λόγο τοῦ γέροντα, θέλοντας μὲ προθυμία νὰ ἐκπληρώσει τὴν ἐπιθυμία του, ἔβαλε στὴ θήκη τὸ σπαθί, ποὺ κρατοῦσε, καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο τοῦ ἕνα δοχεῖο καὶ πῆγε στὸ ποτάμι ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἔσκυψε νὰ τὸ γεμίσει, γιὰ νὰ φέρει στὸ γέροντα νὰ πιεῖ.

Καὶ ἐκεῖ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ γεμίσει τὸ ἀγγεῖο, πέθανε!

Ὅταν πέρασε λίγη ὥρα καὶ δὲν ἐρχόταν ὁ λῃστής, σκεπτόταν ὁ γέροντας καὶ ἔλεγε: «Μήπως καὶ ἦταν νυσταγμένος καὶ ἔπεσε καὶ ἀποκοιμήθηκε καὶ γιὰ αὐτὸ ἀργεῖ καὶ ἔτσι μπορῶ νὰ φύγω καὶ νὰ πάω στὸ κελλί μου; Ἐπειδὴ ὅμως εἶμαι γέρος, φοβᾶμαι, γιατί δὲν ἔχω δύναμη νὰ τρέξω, θὰ κουραστῶ καὶ θὰ μὲ προφθάσει, καὶ στὸ θυμό του θὰ μὲ τυραννήσει χωρὶς λύπη, κόβοντάς με ζωντανὸ σὲ πολλὰ κομμάτια. Λοιπὸν ἂς μὴ φύγω, ἀλλὰ ἂς πάω στὸ ποτάμι, νὰ δῶ τί κάνει».

Πῆγε λοιπὸν ὁ γέροντας μὲ τέτοιες σκέψεις καὶ τὸν βρῆκε πεθαμένο. Ὅταν τὸν εἶδε γέμισε θαυμασμὸ καὶ ἔκπληξη. Καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ ἔλεγε:

«Κύριε φιλάνθρωπε, ἐὰν δὲν μοῦ ἀποκαλύψεις τὸ μυστήριο αὐτό, δὲν κατεβάζω τὰ χέρια μου. Λυπήσου λοιπὸν τὸν κόπο μου καὶ φανέρωσέ μου αὐτὸ τὸ πρᾶγμα».

Ἐνῷ προσευχόταν ὁ γέροντας, ἦλθε Ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε:

«Βλέπεις, ἀββᾶ, αὐτὸν ποῦ βρίσκεται μπροστά σου πεθαμένος; Ἐξαιτίας σου πέθανε μὲ αἰφνίδιο θάνατο, γιὰ νὰ γλυτώσεις ἐσὺ καὶ νὰ μὴ σὲ θανατώσει. Λοιπὸν θάψε τον ὡς ἕνα σωσμένο. Διότι ἡ ὑπακοὴ ποὺ ἔκανε σὲ σένα καὶ ἔκρυψε τὸ φονικὸ σπαθὶ στὴ θήκη του, γιὰ νὰ πάει νὰ σοῦ φέρει νερό, νὰ σβήσει τὴ φλόγα τῆς δίψας σου, μὲ αὐτὸ τὸ ἔργο καταπράυνε τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν δέχθηκε ὡς ἐργάτη τῆς ὑπακοῆς. Καὶ ἡ ὁμολογία τῶν ἐνενήντα ἐννέα φόνων θεωρήθηκε ὡς ἐξομολόγηση.

Λοιπὸν θάψε τον καὶ ἔχε τον μὲ τοὺς σωσμένους. Καὶ γνώρισε ἀπ' αὐτό, τὸ πέλαγος τῆς φιλανθρωπίας καὶ εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ. Καὶ πήγαινε χαίροντας στὸ κελλί σου καὶ νὰ εἶσαι πρόθυμος στὶς προσευχές σου καὶ νὰ μὴ λυπᾶσαι καὶ νὰ λές, ὅτι πὼς εἶσαι ἁμαρτωλὸς καὶ στερημένος ἀπὸ ἀποκάλυψη.

Γιατί ὅπως εἶδες, σοῦ ἀπεκάλυψε ὁ Θεὸς ἕνα μυστήριον. Νὰ ξέρεις δὲ καὶ τοῦτο,

ὅτι ὅλοι οἱ κόποι τῆς ἀσκήσεώς σου εἶναι δεκτοὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διότι δὲν ὑπάρχει κανένας κόπος ποὺ γίνεται γιὰ τὸ Θεὸ καὶ νὰ ἀπορρίπτεται ἀπ' αὐτόν».

Ἀφοῦ ἄκουσε αὐτὰ ὁ γέροντας ἔθαψε τὸν νεκρό...

Ἀπὸ χειρόγραφο «Γεροντικό» τῆς Ι.Μ Φιλοθέου